

Arrest

nr. 72 085 van 19 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 september 2011 waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEKUYPER, die loco advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn dient op 19 juli 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 5 september 2011, met kennisgeving op 20 september 2011, verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“Naam:

V.M., (0) (...), 03/03/1978 Geboren te : Kirovakan / Unie d. Socialist. Sovjetrep.

+ echtgenote

S. K. (0) (...) 10/06/1980 Geboren te : Kirovakan / Unie d. Socialist. Sovjetrep.

+ minderjarige kinderen

V. A. (0) (...) 17/04/2008 Geboren te : Vanadzor / Armenië

V. A. (0)(...) 17/06/2003 Geboren te : Vanadzor / Armenië

Nationaliteit : Armenië

Adres : (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter — § 3 2° — van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag een paspoort voor op naam van V. M., uitgereikt op 19/11/1999 en geldig tot 19/11/2009.

Uit §2 van Art 9ter volgt dat de gegevens vereist door §2, eerste lid "de constitutieve elementen van identiteit" moeten zijn. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn.

De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. geboorteplaats en —datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het hem/haar toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Een op datum van indiening van de aanvraag Ster verlopen paspoort levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum. Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft de aanvrager in onderhavig geval in gebreke een sluitend bewijs van actuele nationaliteit, en dus een sluitend bewijs van identiteit te leveren: de aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard (Art Ster §2 en §3 — 2°)..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan "van artikel 9ter juncto artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 houdende schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur in hoofde van verweerster;"

Het middel luidt als volgt:

"Volgens verweerster zou het onderhavig verzoek van verzoeker onontvankelijk zijn en motiveert haar beslissing onder verwijzing naar art. 9ter - § 3 2° Vr.W. 15.12.1980.

Verweerster onderwerpt de aanvraag van verzoeker op het valk van ontvankelijkheid aangaande de identiteit van verzoeker echter niet aan de bepalingen van art. 9ter - § 2 2° lid Vr.W. 15.12.1980 dewelke baar bij een dergelijke lezing toelaat het verzoek van verzoeker ontvankelijk te verklaren aangezien verzoeker wel zijn actuele nationaliteit aantoonst nu hij de constitutieve elementen aanreikt en verweerster geen enkele aanleiding heeft om aan het bewijs van zijn nationaliteit te twijfelen, minstens niet indien zij op een redelijke en zorgvuldige wijze omgaat met de door verzoeker voorgelegde stukken en met de relevante voormelde wetsbepalingen op een redelijke wijze gelezen, uitgelegd en toegepast op het verzoekschrift van verzoeker.

Dat verweerster gelet op het voorgaande op een onredelijke wijze besluit tot de onontvankelijkheid van het verzoek dd. 19.07.2011 en dit louter tengevolgen van een formalistische en selectief-gebrekkige lezing van het verzoekschrift van verzoeker in het licht van art. 9ter Vr.W. 15.12.1980.

Dat de bestreden beslissing derhalve niet wettig is gemotiveerd nu verweerster mede de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, zijnde het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, manifest schendt waardoor bestreden beslissing nietig moet worden verklaard."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 9ter §2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat terecht geoordeeld werd dat verzoeker, door enkel een paspoort voor te leggen, dat slechts geldig was tot 19/11/2009, zijn actuele nationaliteit niet heeft aangetoond.

Onder 'constitutieve elementen van de identiteit' dient uiteraard ook de actuele nationaliteit te worden verstaan. Zoals gemotiveerd werd in de bestreden beslissing, kan een niet actuele nationaliteit bezwaarlijk verstaan worden als een 'constitutief element van identiteit'.

Door verzoeker, die omwille van zijn gezondheidstoestand een aanvraag 9ter heeft ingediend en die bovendien ingediend werd in zijn persoonlijke naam, werd bij de aanvraag enkel een sinds 19 november 2009 vervallen paspoort voorgelegd. Nochtans moet de aanvraag gestaafd zijn met de stukken waaruit de constitutieve elementen van zijn identiteit blijken op grond van artikel 9ter §2, 1° en 9ter §3, 2° van de vreemdelingenwet. In casu bewijst het vervallen paspoort niet de actualiteit van zijn nationaliteit, dus beantwoordt de aanvraag niet aan de vereisten van §2 wat de nationaliteit betreft.

Verzoeker, die met betrekking tot hem persoonlijk enkel dit paspoort bijvoegde en geen enkel ander element ter staving van zijn nationaliteit bijvoegde, kan evenmin gevolgd worden in zijn bewering als zou een xoud paspoort' op zich voldoende zijn opdat de aanvraag ontvankelijk dient te worden bevonden. Evenmin kan het volstaan te verwijzen naar de paspoorten van zijn echtgenote en kinderen, daar het in casu gaat om verzoekers nationaliteit en in verzoekers naam de aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend. Verwerende partij heeft de eer hieromtrent bij te voegen dat verzoekers bewering evenmin kan worden gestaafd met een lezing van de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen. De memorie van toelichting zet uiteen dat ook andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt, kunnen aanvaard worden, indien die ook voldoen aan de vier constitutieve elementen van de nationaliteit, zoals bepaald in artikel 9ter §2, eerste lid, zijnde onder andere een oud nationaal paspoort. Uit het dossier blijkt dat verzoeker geen enkel ander document voorlegde waaruit zijn nationaliteit afdoende blijkt. Vermits in de aanvraag geen ander bewijselement wordt aangevoerd dat de actuele nationaliteit aantoont, is de aanvraag derhalve onontvankelijk.

Indien de identiteit niet wordt aangetoond dient de gemachtigde, in toepassing van artikel 9ter §3, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vereist dat de actuele nationaliteit dient te worden aangetoond:

3.11. Uit het gestelde in punt 3.10. blijkt dat niet zozeer verzoekers identiteit in vraag wordt gesteld doch wel verzoekers nationaliteit. De eerste vraag die zich in deze stelt, is of het bewijs van identiteit zoals vereist door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enkel op de identiteit in beperkte zin slaat, zoals de memorie van toelichting bij dit artikel lijkt aan te geven (cf. punt 3.7.) of ook op de nationaliteit van de aanvrager moet betrekking hebben.

3.12. Te dezen kan dienstig verwezen worden naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de Vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

"B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens

(EHRM, grote kamer, 21 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden

aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.”;

3.13. Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878) .(...)

3.15. In deze dient er ook rekening mee gehouden te worden dat later onderzoek in de gegrondheidsfase bij aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts mogelijk is wanneer de identiteit en de nationaliteit van de betrokkene kunnen worden vastgesteld. De ambtenaar-geneesheer kan uiteraard niet de mogelijkheid van een adequate medische behandeling in het land van herkomst of verblijf onderzoeken wanneer hij niet weet ten aanzien van welk land hij dat onderzoek moet doen (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878) . De verwerende partij stelt derhalve terecht in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag om verblijf fsmachtiging om medische redenen in de bestreden beslissing "Dat het bewijs van de actuele nationaliteit van essentieel belang is bij de behandeling van de aanvraag aangezien ook een onderzoek dient te worden ingesteld naar de medische behandelingsmogelijkheden in het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit."

Verzoekers voorgehouden schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, juncto artikel 62 van de vreemdelingenwet kan dan ook niet aanvaard worden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt door verzoeker evenmin aangetoond.

Het enig middel is ongegrond."

2.3. Verzoeker heeft op 19 juli 2011 een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend.

Artikel 9ter, §1 en 2 van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

"§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag."

Uit de lezing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen bij zijn aanvraag zijn identiteit dient aan te tonen door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan de voorwaarden opgesomd in §2 van ditzelfde artikel. Aan deze "*documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde*" dient voldaan te zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en niet later (RvS 30 juni 2011, nr. 214.351).

In casu heeft de verzoekende partij aan de aanvraag haar Armeens paspoort toegevoegd, dat tot en met 19 november 2009 geldig was. De verwerende partij verklaart deze aanvraag onontvankelijk, daar ze meent dat een vervallen paspoort de actuele nationaliteit van de verzoekende partij niet aantoonst. Zij meent dat uit het arrest 193/2009 uitgesproken op 26 november 2009 door het Grondwettelijk Hof moet afgeleid worden dat de stukken op het ogenblik van het indienen van de aanvraag een actuele waarde moeten hebben die sluitend moet zijn. Volgens de bestreden beslissing levert een verlopen paspoort slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum.

Vooreerst dient er gewezen te worden op de parlementaire voorbereiding waarin uitdrukkelijk bepaald wordt:

"Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen.

Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart." (wetsontwerp houdende diverse bepalingen (I), Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, 145).

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt duidelijk dat ook een oud paspoort in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan ingediend worden. Doch dient er in dit verband verwezen te worden naar artikel 9ter, §2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat ook aangeeft dat het bewijs van identiteit zoals vereist door artikel 9ter van de vreemdelingenwet ook op de nationaliteit van de aanvrager betrekking moet hebben. Dit is in overeenstemming met het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

"B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld.

B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond

van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.”

Te dezen stelt zich de vraag of een vervallen paspoort een bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen. Een paspoort van een bestaande staat waarvan de geldigheidsduur verstreken is blijft het bewijs van identiteit vormen en blijft in principe ook het bewijs vormen van nationaliteit. In casu dient de verzoekende partij een paspoort met verstreken geldigheidsduur in van een bestaande staat. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij elementen aanhaalt om aan te tonen dat dit niet meer de huidige nationaliteit van de verzoekende partij zou zijn. Ook in het administratief dossier zijn er geen aanwijzingen voorhanden waaruit zou blijken dat de verzoekende partij niet (meer) de Armeense nationaliteit zou bezitten. In casu toont het recentelijk vervallen paspoort de constitutieve elementen van de identiteit en nationaliteit op voldoende wijze aan. Dit klemmt nog meer nu bovenaan in de bestreden beslissing, onder de opsomming van de namen van verzoeker en de overige aanvragers, wordt vermeld *“nationaliteit: Armenië”*, zodat de bestreden beslissing tegenstrijdige motieven bevat. Voorts worden de documenten die verzoekers gezin voorlegde niet in vraag gesteld. Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing in welke mate de verwerende partij rekening hield met de huwelijksakte waarvan niet geweten is of deze de nationaliteit van verzoekende partij vermeldt. De redenering van de verwerende partij kan niet worden gevolgd.

Door de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk te verklaren, louter omdat een paspoort, met een verstreken geldigheidsduur van een bestaande staat die sedert het verval van het paspoort niet is gewijzigd, werd voorgelegd, zonder de nationaliteit van de verzoekende partij op zich in twijfel te trekken ten gevolge van argumenten vreemd aan het vervallen zijn van een paspoort, schendt de verwerende partij artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

In haar nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij naar en citeert zij uit een arrest waarvan zij nalaat aan te duiden op welke datum het arrest is uitgesproken en welk nummer het arrest heeft. Bijgevolg kan de Raad niet nagaan of de omstandigheden in die zaak gelijkaardig waren aan de omstandigheden waarin verzoeker verkeert.

De verzoekende partij voert terecht de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 september 2011, waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN